

Arrest

nr. 269 626 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 januari 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 5 november 2019. Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 december 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 8 maart 2021 dient verzoeker een volgend, tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 11 mei 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op 21 oktober 1992 te Libië. In 1994 verhuisde u naar Gaza, waar u sindsdien woont in Khan Younis, in de regio Al Mannareh. U heeft een appartement gebouwd op het huis van uw vader. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U heeft één broer en vier zussen. Uw vader bezat een stuk landbouwgrond, samen met zijn broers.

U bent niet geregistreerd bij het UNRWA en deed ook geen beroep op hulp van het UNRWA.

U heeft boekhouding gestudeerd aan de islamitische universiteit. U bent in 2014 afgestudeerd. Tijdens uw studies werkte u als taxichauffeur met uw eigen wagen, bekostigd door uw vader. Met deze inkomsten ging u deels uw studie financieren en deels sparen. Na uw studies hielp u uw vader vooral op zijn landbouwgrond, en dit tot u werk vond. Sinds 1 juli 2015 was u werkzaam bij Naja Khalil Shurab, een klein bouwbedrijf. In oktober 2016 werd er naast uw huis een nieuw bureau geopend, onder hetzelfde bedrijf. U was sindsdien verantwoordelijk voor de boekhouding en de verkoop van dit filiaal. U had daarnaast ook nog een bijbaantje. U verkocht GSM-toestellen op zelfstandige basis.

Eind juni 2018 kwam A.A.G.(...) naar de winkel. Zijn roepnaam was A.A.(...). Hij was de verantwoordelijke van Hamas in uw regio. Hij vroeg u om voor Hamas te werken, waarop u weigerde. Eén week later kwam hij terug met dezelfde vraag, en wou hij uw landbouwgrond gebruiken voor hun activiteiten, meer concreet voor het afvuren van hun wapens. U weigerde opnieuw omdat u uw familie niet in gevaar wou brengen. Hij kwam nog verschillende keren terug, ongeveer om de week, en steeds benaderde hij u bij de winkel. U weigerde telkens. De laatste keer begon zijn manier van praten te veranderen, en stelde hij deze vraag meer dwingend. Op 9 augustus 2018 kreeg u een oproepingsbrief. U ging 's ochtends op 11 augustus naar het bureau van de overheid. U werd geblinddoekt en over uw volledige lichaam geslagen. U werd op 12 augustus vrijgelaten zonder voorwaarden, maar met de boodschap dat u moest luisteren naar A.A.(...). Na uw vrijlating verbleef u één week bij uw zus. Op 17 of 18 augustus hervatte u uw werk. De volgende dag benaderde A.A.(...) u opnieuw. U vertelde hem dat u even tijd nodig had om te bekomen, waarop hij besloot om later opnieuw terug te keren. U begon toen te denken om het land te verlaten. Hij benaderde u nog verschillende keren op uw werk. Begin september was de laatste keer dat A.A.(...) u persoonlijk sprak. U smeekte hem om u buiten zijn plannen te houden. A.A.(...) liet verstaan dat u moest meewerken, of u wou of niet. A.A.(...) kwam daarop zeven à acht maal naar uw werk, maar u verschool zich steeds boven. Drie dagen voor uw vertrek kwam hij nogmaals naar het bureau van uw werkgever. Toen waarschuwde hij de medewerkers van de winkel dat u verwacht wordt, zo niet zou u opnieuw opgeroepen worden. Op 20 september 2018 heeft u Gaza verlaten. Na uw vertrek ontving uw vader op 22 september 2018 nog een oproepingsbrief.

Via Egypte, Mauritanië en Algerije kwam u op 11 december 2018 aan in België. U diende op 10 januari 2019 uw verzoek tot internationale bescherming in.

Op 29 april 2020 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw gedrag na uw vrijlating niet in overeenstemming te brengen was met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 23 december 2020 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u eveneens geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 246 826. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 8 maart 2021 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Gaza vreest u voor uw leven omwille van de reeds aangehaalde problemen met A.A.(...) en bij uitbreiding met Hamas. Als bewijs voor het actuele karakter van deze problemen meldt u dat Hamas het stuk grond in beslag heeft genomen na uw vertrek en uw vader een verbod kreeg om de grond te betreden. Naar aanleiding hiervan heeft uw familie het ouderlijk huis verlaten en is uw familie versplinterd.

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van de volgende documenten neer: een verzoek van uw vader aan Hamas om diens rechten te onderzoeken naar aanleiding van uw vervolgingsproblemen (d.d. 12/10/2020), een verklaring van de commissie van de Nationale Islamitische Eenheden (d.d. 25/02/2021), een verklaring van de commissie van het Nationaal

Werk (d.d. 15/12/2020) en een huurovereenkomst om de verhuis van uw ouders aan te tonen (d.d. 01/10/2020).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek heeft uiteengezet, met name uw vrees omwille van de problemen aangaande het stuk grond van uw vader en de problemen die hierdoor ontstonden met A.A.G.(...), of A.A.(...). Na uw vertrek werd het stuk grond immers in beslag genomen door Hamas en kreeg uw vader een verbod om het stuk grond nog te betreden. Omwille van angst voor bombardementen is uw familie vervolgens verhuisd en geraakte uw familie versplinterd (verklaring volgend verzoek, d.d. 29/03/2021, vraag 16, vraag 18). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven. Uw verklaringen werden in zijn geheel tegenstrijdig, vaag en onaannemelijk bevonden, alsook was uw gedrag na uw vrijlating niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Gezien uw socio-economische situatie en de veiligheidssituatie kwam u niet in aanmerking voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest 246 826 van 23 december 2020. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aflegt en documenten neerlegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Om uw verklaringen kracht bij te zetten dat uw vervolgingsproblemen nog steeds actueel zijn, legt u verschillende documenten neer. Vooreerst legt u een verklaring van uw vader neer, alsook twee verklaringen van respectievelijk de alliantie van de nationale islamitische eenheden en het comité van Nationaal werk. Vooreerst blijkt uit deze drie documenten, waarvan u slechts een kopie neerlegt, duidelijk het gesolliciteerd karakter. Zo hoeft het geen betoog dat de aanvraag van uw vader als direct

familieid, geen objectieve bewijswaarde kan toegekend worden. Te meer er geen enkele aanwijzing voorhanden is dat de aanvraag ook effectief verstuurd werd. Ook uit de andere stukken kan afgeleid worden dat ze op verzoek werden opgesteld. Zo vertonen ze een quasi identieke opbouw en inhoud als de verklaring van uw vader en worden uw problemen, uw vlucht en het actuele karakter van de problemen – geheel in de lijn van uw huidig verzoek – sterk benadrukt. Daarenboven hebben stukken slechts het vermogen om geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Daar de acties van A.A.(...) weinig plausibel werden bevonden, wat bevestigd werd in het arrest van de RvV, kan aan deze documenten, die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele manier werd aangetoond, dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. In de verklaring van uw vader staat niet vermeld dat uw familie bang werd dat ze gebombardeerd zouden worden als vergeldingsactie van Israël en hierdoor verhuisd is (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Tot slot kan u niet hardmaken, dat uw vader daadwerkelijk afstand heeft gedaan van het stuk grond, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering (verklaring volgend verzoek, vraag 16).

Tot slot legt u ook een huurovereenkomst neer op naam van uw vader. Hoewel de naam van uw vader op dit document vermeld staat, en de huurovereenkomst de periode van 1 oktober 2020 tot 10 april 2021 beslaat, toont dit document echter niet aan dat uw familie is moeten verhuizen naar aanleiding van de problemen omwille van het stuk grond (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Uw familie kan om eender welke reden verhuisd zijn. Dat uw familie door de problemen versplinterd is geraakt, heeft u evenmin aangetoond en is een blote bewering van uwentwege (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u dit document een kopie betreft, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Er kan dan ook enkel bewijswaarde aan dit document worden toegekend, indien het geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat bij u niet het geval was.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen terugschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de

dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In het kader van uw eerste verzoek werd hierover reeds besloten dat u geen bewijs aanlevert dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza, alsook werden geen elementen gedetecteerd door het CGVS.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de

Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw “veilig” gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als “Operatie Sinai 2018”, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering

(arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofdte een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een korte toelichting van bepaalde van voormelde wetsartikelen en beginselen, benadrukt verzoeker dat hij nieuwe verklaringen heeft afgelegd, er zich nieuwe gebeurtenissen hebben voorgedaan en dat hij zijn huidig verzoek onderbouwd heeft met nieuwe documenten. Hij voert aan dat de verwerende partij heeft nagelaten de voorgelegde documenten grondig te onderzoeken en verwijst in dit verband naar rechtspraak van het EHRM, meer bepaald naar het arrest Singh tegen België van 2 oktober 2012 dat stelt dat asielinstanties de bewijswaarde van elk document grondig en nauwgezet moeten onderzoeken.

Verder gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Gaza en citeert hij dienaangaande meerdere persartikels. Hij wijst erop dat de situatie er precair is en stelt dat er geen enkele motivering is terug te vinden omtrent de escalatie van het geweld in Gaza.

Tot slot argumenteert verzoeker dat een terugkeer naar Gaza in de praktijk niet mogelijk is. Met verwijzing naar een persartikel van 16 mei 2021 stelt hij dat de Rafah crossing niet steeds geopend is, mede door COVID-19. Egypte zou nog steeds op eigen houtje beslissen of, wanneer en hoelang ze de grensovergang zullen openen.

De praktische mogelijkheid tot terugkeer kan volgens verzoeker dus niet gegarandeerd worden.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift wordt volgende landeninformatie gevoegd:

- stuk 2: Amnesty international, *Israel/ OPT: Pattern of Israeli attacks on residential homes in Gaza must be investigated as war crimes*, 17 mei 2021;
- stuk 3: Update UNWRA van 18 mei 2021;
- stuk 4: Reuters, *Egypt opens Rafah crossing early for Palestian travellers – sources*, 16 mei 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 18 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende elementen:

- COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021;
- COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 27 augustus 2021;
- Egypt Today “*Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid*” van 16 november 2021,
- OCHA “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*” van september 2021.

3.2. Verzoeker maakt op 24 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over en stelt hierover “*deze nota is een aanvulling op bovenvermeld verzoekschrift*”.

In zijn aanvullende nota brengt verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten en documenten aan betreffende zijn levensomstandigheden en die van zijn familie in Gaza, met name:

- stuk 6: uittreksel van de Europese Commissie van 23 september 2021 omtrent de levensomstandigheden van Palestijnen in Gaza;

- stuk 7: WFP kaart + vertaling;
- stuk 8: afrekening / vertaling.

Verder verwijst verzoeker naar

- stuk 9: een artikel van Modern Diplomacy;
- stuk 10: 's Raads arrest nr. 259 355 van 12 augustus 2021;
- stuk 11: uitprint van Google maps;
- stukken 12 en 13: psychologische rapporten van 27 juni 2021 en 10 januari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2

bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Verzoeker voegt bij de aanvullende nota twee psychologische attesten van 27 juni 2021 en 10 januari 2022 (stukken 12 en 13). Hierin wordt gesteld dat verzoeker psychologisch onstabiel is en dat hij depressieve gedachten en ernstige slaapproblemen heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit zijn eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Verzoeker maakte echter op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn voorgehouden psychologische toestand niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden.

Verder stelt de Raad vast dat uit de voormelde attesten niet kan worden afgeleid dat verzoeker omwille van psychische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het interview bij de DVZ te volbrengen, om zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Tevens moet worden opgemerkt dat het attest niet uitgaat van een psychiater doch van een psycholoog. Verder blijkt nergens uit dit attest dat of op welke wijze verzoekers mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enige officiële diagnose gesteld. Aldus lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoeker tijdens de maandelijkse gesprekken met de psycholoog in kwestie en blijkt hieruit nergens dat verzoekers verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat verzoeker werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Uit geen van de door hem voorgelegde attesten kan voorts worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het volgend verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan het interview op de DVZ zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn

geweest op de beoordeling van zijn volgend verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen (verklaring volgend verzoek). Daaruit blijkt dat het interview op normale wijze is geschied; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker tijdens het interview in staat was om alle nieuwe elementen aan te brengen en op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn volgend verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat verzoekers rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Gaza kan terugkeren omwille van een conflict met A. en bij uitbreiding met Hamas. Deze problemen zouden zijn ontstaan omdat verzoeker weigerde te werken voor Hamas en weigerde hen de landbouwgrond van zijn vader te laten gebruiken voor hun activiteiten, zoals het afvuren van raketten.

De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek dat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met A. en Hamas op wezenlijke wijze werd ondermijnd door het geheel aan volgende vaststellingen, met name dat (i) weinig geloofwaardig is dat een lid van Hamas dat zich dient te bewijzen zo geduldig zou handelen en verzoeker zou laten ontkomen, zonder zijn doel tot een goed einde te brengen, (ii) het niet plausibel is dat een lid van Hamas zoveel moeite en inspanningen levert om een persoon te overhalen die van meet af aan duidelijk maakt niet geïnteresseerd te zijn, daar verzoeker hem direct duidelijk heeft gemaakt dat door met hem samen te werken hij zijn hele familie en omgeving in gevaar zou brengen aangezien Israël hun grond plat zou bombarderen, (iii) daarenboven zijn nicht, haar man en drie dochters om het leven zijn gekomen door het afvuren van een raket achter hun huis waardoor ook Hamas moet hebben verstaan dat verzoeker hen omwille van deze feiten allerminst goed gezind kon zijn en het dus onwaarschijnlijk zou zijn dat hij met hen zou meewerken, (iv) in zijn regio nog andere landbouwgronden waren en dat er meestal bij ieder huis ook een stukje landbouwgrond aangesloten is waardoor het stuk grond van verzoeker niet zo uniek is voor Hamas, te meer omdat er andere buurtbewoners waren met een stuk landbouwgrond van wie geweten is dat ze voorstander zijn van Hamas, (v) Hamas wel wat ervaring heeft met het afvuren van raketten en het installeren dus van dergelijke raketlanceerders, zodat hun aanvalspolitiek allerminst staat of valt met de persoon van verzoeker, (vi) het merkwaardig is dat A. verzoekers vader nooit zou hebben benaderd terwijl de landbouwgrond net aan hem toebehoorde, ook niet nadat verzoeker uit Gaza was vertrokken, (vii) het merkwaardig is dat verzoeker niet heeft geprobeerd om zijn problemen in Gaza op te lossen alvorens te vluchten, en (viii) het gedrag van verzoeker na zijn vrijlating niet overeenstemt met het gedrag dat kan worden verwacht van een persoon met een gegronde vrees voor vervolging.

Dit gebrek aan geloofwaardigheid werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 246 826 van 23 december 2020.

Op 8 maart 2021 dient verzoeker een volgend beschermingsverzoek in. Hij verwijst hierbij naar wat hij eerder heeft verklaard en voegt eraan toe dat Hamas het stuk grond in beslag heeft genomen na zijn vertrek en dat zijn vader een verbod kreeg om de grond te betreden. Naar aanleiding hiervan zou zijn familie het ouderlijk huis hebben verlaten en zou zijn familie versplinterd zijn.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker volgende documenten in kopie neer: een verzoek van zijn vader aan Hamas om diens rechten te onderzoeken naar aanleiding van zijn vervolgingsproblemen (12 oktober 2020), een verklaring van de commissie van de Nationale Islamitische Eenheden (25 februari 2021), een verklaring van de commissie van het Nationaal Werk (15 oktober 2020) en een huurovereenkomst om de verhuis van zijn ouders aan te tonen (1 oktober 2020).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.2.2. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst terecht op gewezen dat verzoeker in het kader van zijn tweede huidige beschermingsverzoek verwijst naar zijn eerdere verklaringen en verder bijkomende verklaringen aflegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, daar verzoekers asielmotieven zowel door het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Het hoeft geen betoog dat verzoeker met dergelijke bijkomende verklaringen er niet in slaagt een ander licht kunnen werpen op de eerdere gedane bevindingen inzake ongeloofwaardigheid van zijn relaas, laat staan deze te weerleggen. De commissaris-generaal stelt dan ook terdege dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en deze aanvullen met bijkomende verklaringen *“geen aanleiding [kan] geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en [...] niet van dien aard [is] om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen”*.

Om zijn verklaringen kracht bij te zetten en aan te tonen dat zijn vervolgingsproblemen nog steeds actueel zijn, legt verzoeker verschillende documenten neer, met name een verzoek van zijn vader aan Hamas, alsook twee verklaringen van respectievelijk de alliantie van de Nationale Islamitische Eenheden en het comité van Nationaal Werk.

Er wordt niet betwist dat het hier om nieuwe elementen gaat, met name elementen die niet werden onderzocht in het kader van het op het vorige beschermingsverzoek genomen besluit en waarop dat besluit niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). Evenwel blijkt niet dat deze stukken de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst blijkt dat deze drie documenten een gesolliciteerd karakter kennen.

Wat betreft het verzoek van zijn vader aan Hamas om verzoekers problemen op te lossen, is er geen enkele aanwijzing voorhanden dat dit verzoek ook daadwerkelijk werd verstuurd. Het verzoek is verder opgesteld louter en alleen op basis van de verklaringen van verzoekers vader en niet op basis van een objectieve bron, hetgeen de objectieve bewijskracht ervan ten zeerste beperkt. In dit verzoek staat overigens niet vermeld dat zijn familie bang was dat ze zouden worden gebombardeerd als vergeldingsactie van Israël en hierdoor is verhuisd (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Verzoeker kan tevens niet hardmaken dat zijn vader daadwerkelijk afstand heeft gedaan van het stuk grond, hoewel hij verklaart dat Hamas zijn vader heeft verplicht om op 6 september 2020 schriftelijk afstand te doen van zijn grond en hij daartoe een document moest onder te tekenen (verklaring volgend verzoek, vraag 16).

Uit de twee andere verklaringen van respectievelijk de alliantie van de Nationale Islamitische Eenheden en het comité van Nationaal Werk kan worden afgeleid dat ze op verzoek werden opgesteld, daar ze een nagenoeg identieke opbouw en inhoud als het verzoek van zijn vader aan Hamas vertonen en omdat verzoekers problemen, zijn vlucht en het actuele karakter van de problemen – geheel in de lijn van zijn huidig tweede beschermingsverzoek – sterk worden benadrukt.

Verzoeker legt ook een huurovereenkomst neer op naam van zijn vader en waaruit blijkt dat de huurovereenkomst de periode van 1 oktober 2020 tot 10 april 2021 beslaat. Dit document toont echter niet aan dat zijn familie is moeten verhuizen naar aanleiding van de beweerdde problemen omwille van het stuk grond (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Verzoekers familie kan om eender welke reden verhuisd zijn. Dat verzoekers familie door de problemen met Hamas versplinterd zou zijn geraakt, heeft verzoeker evenmin aangetoond en blijft aldus een blote bewering (verklaring volgend verzoek, vraag 16).

Tot slot merkt de Raad op dat alle voorgelegde documenten kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt, zodat de bewijskracht ervan beperkt is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal over deze stukken kunnen ontkrachten. Door louter te stellen dat *“verweerster heeft nagelaten de voorgelegde documenten grondig te onder-*

zoeken", brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter ontkrachting of weerlegging van voormelde bevindingen.

De Raad herinnert eraan dat in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek zowel de commissaris-generaal als de Raad uitgebreid hebben vastgesteld dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht, gelet op zijn tegenstrijdige, vage, onaannemelijke en/of incoherente verklaringen.

Gelet op deze gedane vaststellingen over zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde documenten dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker verwijst nog naar het arrest Singh tegen België van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin wordt geoordeeld dat de nationale asielinstanties de plicht hebben de door de verzoeker bijgebrachte documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico om te worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor de betrokkenen in hun land van herkomst. Dit onderzoek is in casu gebeurd, gelet op de hoger weergegeven pertinente bevindingen die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht. De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

5.2.3. De Raad stelt verder vast dat de psychologische attesten onder meer vermelden dat verzoeker psychologisch onstabiel is en dat hij kampt met depressieve gedachten en ernstige slaapproblemen heeft. Beide psychologische attesten vermelden dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is gezien zijn instabiele situatie in België. Verzoekers psychologische kwetsbaarheid wordt aldus verbonden aan zijn precaire verblijfssituatie in België, waarbij wordt onderlijnd dat hij niet meer kan werken of cursussen kan volgen.

Er wordt verder nog verwezen naar zijn problemen in Gaza en de vrees voor wat met zijn familie zal gebeuren.

De Raad benadrukt dat psychologen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke oorzaak ervan. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten evenwel afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluit over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stipt dat de Raad aan dat uit de voorgelegde psychologische attesten niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve bron van informatie. Bijgevolg meent de Raad dat aan voormelde psychologische attesten slechts een beperkte bewijskracht kan worden toegekend en dat zulke attesten steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover.

In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met A.A. en Hamas.

Gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het gegeven dat de behandelende psycholoog zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geven de psychologische attesten aldus geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoekers psychische problemen. Uit dit attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten, te meer daar uit de psychologische attesten overigens blijkt dat er (ook) andere oorzaken zijn voor zijn psychologische problemen, met name verzoekers preciaire situatie in België.

Dat verzoeker psychische problemen kent, maakt nog niet dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en kan de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor deze psychologische problemen. Aangezien er geen geloofwaardige verklaringen voorhanden zijn, kan de commissaris-generaal noch de Raad kennis nemen van de ware toedracht van de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychologische problemen heeft opgelopen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om lacunes in het relaas van verzoeker op te vullen of te speculeren over de aanleiding of oorzaak van zijn psychologische problemen.

Waar in de psychologische attesten nog wordt benadrukt dat opvolging noodzakelijk is, verwijst de Raad naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker niet aantoon, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Palestijnse overheden of hulpverleners hem opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

5.2.4. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon die daar woont in preciaire omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij moet daarentegen in concreto aannemelijk maken dat bij terugkeer naar de Gazastrook in zijn hoofd een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest van 23 december 2020 met nr. 246 826.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de recente en beschikbare landeninformatie die door beide partijen ter beschikking van de Raad wordt gesteld, zoals het rapport van de Europese Commissie (stuk 6 bij aanvullende nota), de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021, het OCHA-rapport "*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*" van september 2021 en de ACAPS-rapporten van 5 en 19 oktober 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de voorgaande informatie en analyse niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere appreciatie kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

Gelet op wat voorafgaat, volstaat een enkele verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook niet, maar zijn bijkomende individuele elementen vereist vooraleer kan worden gesteld dat verzoeker nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft in gebreke zulks aan te tonen nu hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Met 'behoorlijk' wordt in casu bedoeld dat uit de verklaringen van verzoeker over zijn persoonlijke situatie niet blijkt dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Vooreerst beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar algemene landeninformatie over de humanitaire situatie in Gaza die zowel UNRWA-geregistreerde Palestijnen als oorspronkelijke inwoners van Gaza treft (stukken 6 en 9), zonder verder nieuwe individuele en concrete elementen aan te brengen over zijn socio-economische situatie in Gaza. Eerder, in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, heeft de commissaris-generaal op 5 november 2019 geoordeeld:

"U was woonachtig in een huis dat eigendom was van uw vader (CGVS, p. 4). U heeft een appartement gebouwd op het huis van uw vader en richtte dit zelf in (CGVS, p. 4). Uw vader heeft steeds gewerkt tot zijn pensioen in 2004 of 2005 (CGVS, p. 4). Uw vader bezat ook een stuk landbouwgrond, samen met zijn broers (CGVS, p. 4, p. 6). Met de oogst gingen jullie regelmatig op de markt staan (CGVS, p. 6). Daarnaast bezat uw familie nog een ander stuk grond van 400 m² (CGVS, p. 7). U heeft steeds gewerkt in Gaza. Tijdens uw studies heeft u gewerkt als taxichauffeur en maakte hierbij gebruik van uw eigen wagen (CGVS, p. 6). De inkomsten van deze job besteedde u deels aan uw studie, het andere deel kon u sparen (CGVS, p. 6). Sinds juli 2015 was u werkzaam als boekhouder bij het bedrijf [N. K. S.] (CGVS, p. 6). Daarnaast had u nog een bijbaan waar u GSMtoestellen verkocht aan particulieren (CGVS, p. 7). Uw inkomen was voldoende om rond te komen (CGVS, p. 7). Uw broer werkte eveneens als boekhouder, en uw zus R. (...) geeft les aan het universitaire college. Uw andere drie zussen zijn getrouwd met respectievelijk een farmaceut, bankier en een voedselingenieur (CGVS, p. 5). U heeft uw reis van 6500 dollar volledig zelf bekostigd (CGVS, p. 8)."

In het arrest nr. 246 826 van 23 december 2020, bevestigde de Raad deze beoordeling: *"In het verzoekschrift laat de verzoekende partij deze pertinente motieven geheel onverlet. In haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert de verzoekende partij aan dat zij geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen."*

In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker dat zijn familie behoort tot de 80% van de Gazanen die hulpbehoevend zijn en slechts een beperkte toegang hebben tot elementaire levensmiddelen. Hij legt daartoe een kaart van World Food Programme op naam van zijn vader voor (stuk 7), en betoogt dat zijn familie elke week een coupon van 54 sjekel krijgen om eten te kunnen kopen. Verder brengt verzoeker een afrekening bij van 30 september 2021 waaruit blijkt dat zijn familie een schuld heeft van 15.951,94 sjekel, die niet kan betalen en haar nutsvoorzieningen niet langer kan bekostigen (stuk 8).

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota dat hij met deze stukken wil aantonen dat zijn familie reeds voor het conflict van mei 2021 en de Covid-19-pandemie steun nodig had om te voorzien in basisbehoeften en dat gezien de humanitaire crisis de situatie enkel verergerd kan zijn.

Hiermee geeft verzoeker zelf te kennen dat het in casu gaat om elementen die reeds gekend en bekend waren op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, en aldus geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. De financiële / socio-economische status van zijn familie liet verzoeker overigens geheel onvermeld en onbenut bij het indienen van zijn tweede beschermingsverzoek alsook bij het indienen van het verzoekschrift. Ook hier herinnert de Raad eraan dat de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen.

Ter terechtzitting wordt verzoeker gevraagd sinds wanneer zijn vader over deze WFP-kaart beschikt om eten te kunnen kopen. Verzoeker is niet zeker maar meent dat deze dateert van 2010. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek nooit enige melding heeft gemaakt van deze WFP-kaart, noch werd dit element te berde gebracht in de loop van zijn beroepsprocedure met betrekking tot zijn eerste beschermingsverzoek. Dat verzoeker niet aanwezig was tijdens de zitting in het kader van zijn eerste beroepsprocedure bij de Raad doet hieraan geen afbreuk. Tijdens zijn interview inzake zijn huidige tweede beschermingsverzoek, verklaarde verzoeker met betrekking tot zijn vader dat hij een gepensioneerd ambtenaar is en maar 600 sjekel per maand krijgt waarvan ze niet kunnen leven nu ze de extra inkomsten uit de grond ontberen. Naast de vaststelling dat aan heel de beweerde grondproblematiek met Hamas geen geloof wordt gehecht, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de DVZ, ook al had hij het over de moeilijke situatie van zijn vader, geen enkele melding maakte van een WFP-kaart.

Gelet op het gegeven dat verzoeker deze stukken zeer laattijdig aanbrengt, geen enkel element voorlegt dat deze laattijdigheid kan verschonen en gelet op het gegeven dat zowel de WFP-kaart als de afrekening enkel kopieën betreffen, meent de Raad dat aan deze stukken maar zeer beperkte bewijskracht kan worden verleend.

Daarenboven kan uit de vertaling van WFP-kaart verder niet blijken dat het om een familiekaart gaat: enkel de naam van zijn vader wordt vermeld en er wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen wiens naam op de kaart is geregistreerd, het recht heeft voedselhulp te ontvangen. Ook op de afrekening staat enkel de naam van zijn vader vermeld. De stukken hebben aldus enkel betrekking op de situatie van verzoekers vader. Tenslotte stelt de Raad vast dat dit stuk klemmt met eerdere verklaringen van verzoeker; gevraagd over hij voedselhulp kreeg van UNRWA, verklaarde verzoeker: *“Nee. Mijn vader was een ambtenaar en als ambtenaar mogen we geen hulp krijgen van UNRWA of andere organisaties.”* (AD CGVS, 1ste VIB, NPO 5 november 2019, p. 5) (eigen onderlijning).

De zeer beperkte bewijskracht van deze stukken en de inhoud ervan in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Bovendien, alles samengenomen doen deze nieuwe stukken geen afbreuk aan de eerdere bevindingen dat zijn situatie in Gaza behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, met name (i) dat hij beschikt over huisvesting nu nergens blijkt dat het huis waar hij een appartement op gebouwd heeft, zou zijn verkocht of vernield tijdens de incidenten van mei 2021, (ii) zijn familie een stuk landbouwgrond bezit waarvan ze de oogst op de markt verkopen, alsook nog een ander stuk grond van 400 m² waarbij de Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde grondproblematiek met Hamas, (iii) verzoeker steeds heeft gewerkt in Gaza en werkervaring heeft verworven met name als taxichauffeur met een eigen wagen, als boekhouder en als verkoper van GSM-toestellen, waarbij hij een inkomen had dat hij deels besteedde aan zijn studie en deels kon sparen en dat voldoende was om rond te komen alsook zijn reis van 6500 dollar volledig zelf te bekostigen en (iv) zijn broer eveneens werkt als boekhouder, zijn zus les geeft aan een universitair college en zijn drie andere zussen getrouwd zijn met respectievelijk een farmaceut, bankier en een voedselingspecialist.

Verzoeker laat aldus na elementen aan te brengen waaruit blijkt dat voormelde omstandigheden heden zouden zijn gewijzigd en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Gaza in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting. Er blijken dan ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.2.5. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 246 826 van 23 december 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een origineel Palestijns paspoort en identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan

werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinaiï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die werden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de

verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd werden en worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Bovendien brengt de verwerende partij middels een aanvullende nota informatie bij waaruit nogmaals blijkt dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen (Egypt Today *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van 16 november 2021). Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook hulp en reconstructiematerialen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat bovenvermelde informatie niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere analyse kan leiden. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst met betrekking tot de (tijdelijke) sluiting van de grenzen in het kader van de bestrijding van de Covid-19-pandemie (stuk 4) kan hier immers geen ander licht op werpen.

5.2.6. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggedroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, kan rekening worden gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde zijn gevallen, doch er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Verzoeker houdt een algemeen betoog over de veiligheidssituatie in de Gazastrook maar brengt geen concrete en objectieve elementen bij die aantonen dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet accuraat is. De landeninformatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift (stukken 2 en 3) ligt in dezelfde lijn als de informatie die kan worden gelezen in de door verwerende partij bijgebrachte inlichtingen. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Er blijken voor verzoeker evenwel geen persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker citeert in zijn aanvullende nota deels het arrest nr. 259 355 van de Raad van 12 augustus 2021 en stelt dat hij omwille van de ligging van zijn woonplaats een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij benadrukt dat de persoon in voormeld arrest woonde in Qae al Qrain (Q'al-Qurain) en dat dit zich in dezelfde buurt bevindt als waar hij woonde, met name Al Mannareh.

Verzoeker kan evenwel niet in dit betoog worden gevolgd.

Bij nadere lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat de stad Khan Younis in de regio Al Mannara, waar verzoeker sinds 1994 woonde, op zich niet het doelwit uitmaakt van geweld door Israël maar wel verschillende aan Hamas gelieerde sites nabij de stad Khan Younes (COI Focus *“Palestine”*).

Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, p. 13). Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden afgeleid dat zijn ouderlijke woning zich nabij een aan Hamas gelieerde site bevond; er wordt immers geen geloof gehecht aan het relaas dat Hamas hun landbouwgrond wilde om van daaruit raketten af te vuren. Bijgevolg kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 259 355. Uit het arrest blijkt weliswaar dat de ligging van de woonplaats van de betrokken verzoeker een persoonlijke omstandigheid werd geacht die het risico op willekeurig geweld verhoogde, maar het ging in dit geval wel om een bijzondere ligging in een zone dicht bij de tunnels van Hamas die werd geplaagd door bombardementen.

Zoals reeds gezegd, toont verzoeker niet aan dat de ligging van zijn ouderlijke woning in Khan Younes door dezelfde omstandigheden wordt gekenmerkt nu geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas en verzoeker daarenboven doorheen zijn verklaringen nergens melding maakte van bombardementen of schade aan het huis. Waar verzoeker verwijst naar een uitprint van Google maps, gevoegd bij zijn aanvullende nota (stuk 11) stelt de Raad vast dat daaruit niet kan blijken dat Al Mannareh dicht gelegen is bij Qae al Qrain (Q'al-Qurain).

Met de psychologische attesten wordt verder niet op gefundeerde, objectieve wijze aangetoond dat verzoeker omwille van zijn psychologische problematiek niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en dat zijn geestestoestand tot een dermate verhoogd risico op willekeurig geweld leidt dat hij subsidiaire bescherming behoeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

5.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, merkt de Raad op dat dit beginsel in de thans gevoerde procedure niet aan de orde is. Het komt het CGVS en de Raad in casu enkel toe na te gaan of verzoeker voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet internationale bescherming te verlenen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van de samenleving in het onthaalland, valt niet onder voormelde bevoegdheid.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES